

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1958-1959.

13 MEI 1959.

WETSVOORSTEL

ter aanvulling van de wet van 30 december 1953 betreffende het verval van de Belgische Nationaliteit uit hoofde van een veroordeling bij verstek, wegens een misdrijf gepleegd tussen de periode van 26 augustus 1939 en 15 juni 1949 tegen de uitwendige veiligheid van de Belgische Staat.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De besluitwet van 6 mei 1944 voorzag dat diegene die bij verstek veroordeeld werd wegens een misdrijf tegen de uitwendige veiligheid van de Staat, en wiens vonnis in kracht van gewijsde was gegaan, tengevolge van het feit dat binnen de zes maanden der betekening, geen verzet was aangekend, van rechtswege van zijn Belgische nationaliteit vervallen was verklaard.

Deze bijkomende sanctie tegen het door betrokkene gepleegde misdrijf werd bevestigd in de wet van 30 december 1953, doch anderzijds werd bepaald dat diegenen die zich vrijwillig ter beschikking stelden van het gerecht, of gevat werden, van rechtswege de Belgische nationaliteit zouden herkrijgen.

Deze nieuwe regeling vond haar grondslag in de bekommernis enerzijds te beletten dat een aantal personen stateloos zouden zijn, hetgeen op zichzelf reeds een ernstig nadeel medebrengt, doch anderzijds ook om de reklassering van de veroordeelden, die zich dan toch aan het Belgische gerecht hadden onderworpen, te bevorderen.

Tevens werd het geval onder ogen gezien van een gehuwde vrouw welke met een vervallenverklarde zou gehuwd geweest zijn, tijdens de periode van de vervallenverklaring.

Er werd echter in de wet niets bepaald voor de minderjarige kinderen die zouden geboren zijn van een vader tijdens de periode dat deze van zijn belgische nationaliteit vervallen verklaard was.

Het is duidelijk dat het kind dat geboren wordt op het oogenblik dat de vader stateloos is, eveneens stateloos is.

Wordt de vader nu, tengevolge van de wet van 30 december 1953 van rechtswege terug in het bezit gesteld van

Chambre des Représentants

SESSION 1958-1959.

13 MAI 1959.

PROPOSITION DE LOI

complétant la loi du 30 décembre 1953 relative à la déchéance de la nationalité belge du chef de condamnation par défaut pour infraction contre la sûreté extérieure de l'État, commise entre le 26 août 1939 et le 15 juin 1949.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'arrêté-loi du 6 mai 1944 prévoyait que le condamné par défaut pour infraction commise contre la sûreté extérieure de l'État et dont le jugement était coulé en force de chose jugée en raison du fait qu'il n'avait pas été fait opposition dans un délai de six mois de la signification, était déchu de plein droit de la nationalité belge.

Cette peine complémentaire résultant de l'infraction commise par l'intéressé fut confirmée par la loi du 30 décembre 1953, mais il a été prévu, d'autre part que ceux qui se mettraient volontairement à la disposition de la justice ou qui seraient appréhendés, recouvreraient de plein droit la nationalité belge.

Ce régime nouveau s'inspirait de la préoccupation, d'une part, d'éviter qu'un certain nombre de personnes ne deviennent apatrides, ce qui constitue en soi un grave préjudice, mais aussi, d'autre part, en vue de favoriser le reclassement des condamnés qui s'étaient soumis à la justice belge.

On a également envisagé le cas de la femme mariée ayant épousé un homme déchu de la nationalité belge au cours de la période de déchéance.

Rien ne fut toutefois prévu en faveur des enfants mineurs nés au cours de la période où leur père était déchu de la nationalité belge.

Il est évident qu'un enfant né au moment où le père est apatride le devient à son tour.

Or, si le père recouvre de plein droit la nationalité belge en vertu de la loi du 30 décembre 1953, ceci n'entraînera

de Belgische nationaliteit, dan heeft dit nochtans niet voor gevolg, dat het minderjarig kind, dat statenloos is tengevolge van zijn geboorte tijdens de periode van vervallenverklaring van zijn vader, automatisch de nationaliteit van zijn vader zou volgen.

Inderdaad, volgens de gecoördonneerde wetten op de nationaliteit, volgen de minderjarige kinderen die niet gemanicepeerd zijn, de nationaliteit van hun vader wanneer deze *vrijwillig* de Belgische nationaliteit verwerft.

Vermits echter de wet van 30 december 1953 *van rechtswege* aan de vervallenverklaarden de Belgische nationaliteit terugschenkt zo volgen de kinderen deze nationaliteit van hun vader niet, en blijven zij ofwel, indien zij geboren zijn in een land waar het territorialiteitsprincipe wordt gehuldigd, de vreemde nationaliteit behouden; ofwel blijven zij statenloos, zoals hun vader voorheen was.

Het hoeft niet gezegd dat deze regeling voor de kinderen in kwestie zeer nadelig is. Het is de bedoeling van dit wetsvoorstel aan deze onrechtvaardige toestand een einde te stellen.

Inderdaad om principiële redenen dienen de gevallen van statenloosheid zoveel mogelijk beperkt te worden. Zij zijn dikwijls de oorzaak van allerlei moeilijkheden tussen de verschillende staten, en daarenboven is de toestand van statenloosheid voor de betrokkenen zelf zeer ongelukkig.

Des te onrechtvaardiger nog is het waar het gaat om kinderen van een vader, die wegens zijn onvaderlandse houding tijdens de bezetting van zijn burgerrechten werd beroofd, maar deze nadien terugkrijgt. Immers zij die geboren zijn na de veroordeling van de vader, blijven verstoken van het voorrecht der Belgische nationaliteit, terwijl hun vader ze reeds terug verkregen heeft. Daarenboven worden deze kinderen, zoals gezegd, als vreemdelingen behandeld en zullen zij zich dienen te onderwerpen aan de reglementen die de beroepsbedrijvigheid der vreemdelingen regelen, wat hun beroepsmogelijkheden natuurlijk ten eerste zal beperken.

Daarenboven wordt zulk kind zelfs in het huisgezin in een minderwaardige positie gebracht, en kan in geval van juridische geschillen dit feit tot allerlei moeilijkheden aanleiding geven, waardoor de vrede en de eenheid in het huisgezin ten eerste in het gedrang kunnen worden gebracht.

Het is dan ook de bedoeling van dit wetsvoorstel de wet op dit punt aan te vullen door te bepalen dat de kinderen van een vervallenverklarde, indien zij statenloos zijn, van rechtswege zoals hun vader, de Belgische nationaliteit zullen verwerven, zodat zij niet dienen te wachten tot hun 16de jaar, alvorens beroep te kunnen doen op de mogelijkheid van nationaliteitskeuze, alsook om niet verplicht te zijn de kostelijke procedure van naturalisatie aan te vragen, indien zij verwaarloosd zouden hebben (nadat zij 21 jaar geworden zijn) keuze van nationaliteit te doen.

Het is dan ook de bedoeling aan de wet van 30 december 1953 toe te voegen :

1°) een artikel 9, dat het principe vooropstelt van de verwerving der belgische nationaliteit van rechtswege.

Er dient opgemerkt te worden dat dit uitsluitend geldt voor personen die statenloos zijn, en dus niet voor personen die tengevolge van een vreemde wet b.v. een vreemde nationaliteit zouden bezitten;

2°) een artikel 10, dat de praktische uitwerking van het algemene principe vooropstelt en een logische toepassing mogelijk maakt van de formaliteiten voorzien in artikel 5 van de wet van 30 december 1953, en verwijst naar artikel 22 van de gecoördonneerde wetten;

3°) een artikel 11, dat toelaat aan de vervallenverklarde, wanneer hij op dat ogenblik reeds ingevolge de wet van 30 december 1953 terug in het bezit is gesteld van

cependant pas que l'enfant mineur, apatride du fait de sa naissance au cours de la période de déchéance de son père, suivra *ipso facto* la nationalité de celui-ci.

En effet, en vertu des lois coordonnées sur la nationalité, les enfants mineurs non émancipés suivent la nationalité de leur père, lorsque ce dernier acquiert *volontairement* la nationalité belge.

Toutefois, comme la loi du 30 décembre 1953 rend de *plein droit* la nationalité belge aux personnes déchues, les enfants ne suivent pas la condition de leur père et ils conservent la nationalité étrangère s'ils sont nés dans un pays où le principe de la territorialité est admis, ou restent apatrides comme l'était précédemment leur père.

Il va sans dire que ce régime est extrêmement préjudiciable pour les enfants en question. C'est à cette situation injuste que la présente proposition entend remédier.

En effet, il faut, pour des raisons de principe, limiter le plus possible le nombre des apatrides. Ils sont souvent à l'origine de difficultés de tout genre entre les divers États, et, de plus, la condition d'apatride est particulièrement malheureuse pour les intéressés.

Elle est d'autant plus injuste lorsqu'il s'agit d'enfants, dont le père, privé de ses droits civils à cause de son comportement anti-patriotique durant l'occupation, les a recouvrés par après. En effet, les enfants nés après la condamnation du père restent privés de la nationalité belge alors que le père, lui, l'a recouvrée. D'autre part, ces enfants sont traités comme des étrangers et devront se soumettre aux dispositions réglementant l'activité professionnelle des étrangers, ce qui réduit considérablement pour eux la possibilité d'exercer une profession.

En outre, l'enfant est, au sein même de sa famille, placé dans une position d'infériorité, et cette circonstance peut, en cas de conflits juridiques, susciter des difficultés diverses susceptibles de mettre en péril la paix et l'unité au sein de la famille.

C'est pourquoi la présente proposition vise à compléter la loi sur ce point en stipulant que les enfants, dont le père a été déchu de la nationalité belge et qui, de ce fait, sont apatrides, acquièrent, comme leur père, de plein droit la nationalité belge. Cela leur évitera de devoir attendre jusqu'à l'âge de 16 ans pour pouvoir opter et, s'ils ont négligé de le faire avant leur 21e année, de devoir recourir à la procédure onéreuse de la naturalisation.

En conséquence, les auteurs de la présente proposition entendent compléter la loi du 30 décembre 1953 par :

1°) un article 9, énonçant le principe de l'acquisition de plein droit de la nationalité belge.

Il est à noter que cette règle ne s'appliquerait qu'aux personnes apatrides et non à celles qui, en vertu d'une loi étrangère par exemple, possèdent la nationalité étrangère;

2°) un article 10, qui règle l'application pratique du principe général énoncé ci-dessus par la mise en œuvre des formalités prévues à l'article 5 de la loi du 30 décembre 1953 en renvoyant à l'article 22 des lois coordonnées;

3°) un article 11, qui permet à la personne déchue, si elle a recouvré déjà à ce moment la nationalité belge en vertu de la loi du 30 décembre 1953, de faire elle-même

de Belgische nationaliteit, zelf de formaliteiten aan te vragen ter regularisatie van de nationaliteit van zijn kind. Is de vader overleden of onbekwaam zijn wil te kennen te geven, dan kunnen deze formaliteiten aangevraagd worden door hij of zij die de ouderlijke macht over het kind uitoefenen.

les formalités requises pour régulariser la nationalité de son enfant. Si le père est décédé ou s'il est dans l'incapacité de manifester sa volonté, la personne qui exerce la puissance paternelle sur l'enfant pourra demander les formalités en question.

L. KIEBOOMS.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Aan de wet van 30 december 1953 betreffende het verval van de Belgische Nationaliteit uit hoofde van een veroordeling bij verstek, wegens een misdrijf gepleegd tussen de periode van 26 augustus 1939 en 15 juni 1949 tegen de uitwendige veiligheid van de Belgische Staat, worden volgende artikelen toegevoegd :

Art. 9. — Het minderjarig kind van een vervallenverklarde dat ingevolge de gecoördoneerde wetten op de nationaliteit, statenloos is, verkrijgt de Belgische nationaliteit, indien de vervallenverklarde overeenkomstig artikel 4 van deze wet, van deze vervallenverklaring wordt ontheven.

Art. 10. — De ambtenaar van de Burgerlijke Stand zal, wanneer hij overeenkomstig artikel 5 van deze wet handelt betreffende de vervallenverklarde zelf, ambtshalve een inschrijving doen in het register vermeld in artikel 22 der gecoördoneerde wetten, en eveneens melding maken in de rand van de geboorteakte.

Art. 11. — Heeft de vervallenverklarde reeds ingevolge deze wet, de Belgische nationaliteit terugbekomen, dan kunnen de in artikel 10 voorgeschreven formaliteiten geschieden op verzoek van de vader, en in geval van overlijden of van onbekwaamheid zijn wil te kennen te geven, op verzoek van de moeder, of op verzoek van diegene die de ouderlijke macht uitoefent over het kind.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

La loi du 30 décembre 1953 relative à la déchéance de la nationalité belge du chef de condamnation par défaut pour infraction contre la sûreté extérieure de l'Etat, commise entre le 26 août 1939 et le 15 juin 1949, est complétée par les articles suivants :

Art. 9. — L'enfant mineur d'une personne déchue, qui est apatride en vertu des lois coordonnées sur la nationalité, acquiert la nationalité belge lorsque la personne déchue est relevée de cette déchéance conformément à l'article 4 de la présente loi.

Art. 10. — Lorsque l'officier de l'état-civil procède, conformément à l'article 5 de ladite loi, à l'égard de la personne déchue elle-même, il fait d'office une inscription dans le registre visé à l'article 22 des lois coordonnées, ainsi qu'une mention en marge de l'acte de naissance.

Art. 11. — Si la personne déchue a déjà recouvré la nationalité belge en vertu de la présente loi, les formalités prescrites à l'article 10 pourront être accomplies à la requête du père, et en cas de décès ou s'il est dans l'incapacité de manifester sa volonté, à la requête de la mère ou de celui qui exerce l'autorité paternelle sur l'enfant.

L. KIEBOOMS,
P. KOFFERSCHLAGER,
J. POSSON,
A. CLAEYS,
P. HERBIET.